

KATO EN CHARLIE

HETTY VAN AAR & DANNY DE VOS

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2018 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen,
Hetty van Aar en Danny De Vos

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

www.hettyvanaar.nl

www.dannydevos.eu

Facebook: Danny De Vos Auteurspagina

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Kato gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26683 6

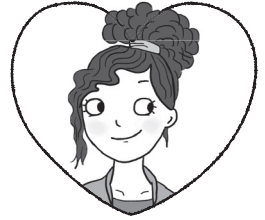
D/2018/0034/249

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

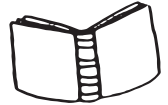
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Vandaag ging ik niksen, alleen maar lekker lezen. Van mijn oma kreeg ik namelijk een boekje. Het was een klein, rood boekje en alle bladzijdes hadden een gouden randje. ‘Goud op snee, heet dat’, vertelde oma. ‘Toen ik dit boekje zag, dacht ik meteen aan jou.’ Dat laatste kwam echt niet door de gouden randjes, zo deftig ben ik niet. Helemaal niet. Het kwam door de voorkant van het boekje. Daarop stond in gouden krulletters geschreven:

Alles over Chocolade

Eigenlijk dacht ik dat ik alles al wist over chocolade. Ik had mijn eigen kookschrift, waarin ik alle chocoladerecepten verzamelde. En ik had een chocoladefontein. Alleen een eigen cacaoboompje hier in de tuin ontbrak nog, maar cacaobomen groeien alleen in tropische landen. Jammerdebammer.

Ik lag languit op mijn bed te lezen. Het water liep me in de mond toen ik de foto's zag van dikke brokken chocolade. Voor noodgevallen had ik gelukkig altijd een reep chocolade in mijn bureaula. Altijd? Bijna altijd. Soms waren er meer noodgevallen dan repen. Ik had geluk, er lag nog een reep. Een halve, eerlijk gezegd. Ik brak er een stukje af en liet het smelten op mijn tong.

Chocolade is nog gezond ook, las ik. Het is goed voor je hart en je bloedvaten. Mijn hart moest wel in een perfecte conditie zijn. Of toch niet? Hier stond dat je elke dag tien gram pure chocolade moest eten voor een gezond hart. En ik had net een nieuwe hap genomen, zeezout met karamel. Zeezout was toch ook gezond? Een beetje ongerust las ik verder. Toen verslikte ik me van de schrik. Wat daar stond had ik nooit eerder gehoord of gelezen: honden en paarden kunnen doodgaan van een klein stukje chocolade. Zou Yelien dat weten? Ik moest haar waarschuwen dat ze Twinky geen chocolade gaf. En Marieke van de manege? Zij zou het toch wel weten? Vast wel. Wat raar, dat honden doodgingen van chocolade en poezen niet. Hoewel, chocolade was menseneten. Honden en paarden aten toch ook geen slagroomtaartjes?

Ik liep naar de badkamer om een slokje water te

drinken. Wat ik daarna las, bezorgde me ijskoude rillingen. Cacaoboeren in Afrika gebruiken slaven om de cacao bonen te plukken. Ze houden zelfs kindslaven. Slavernij was toch verboden?

Een slaaf is eigendom van een ander, las ik.

Hoezo? Een slaaf is toch een mens? Een mens is zijn eigen baas. Klaar. Ik las verder. Een slaaf heeft geen vrijheid en al helemaal geen eigen mening. Bestonden er echt nog slaven? Nu nog? In de eenentwintigste eeuw? Ik durfde bijna niet in mijn boekje te kijken. Ja, ze bestonden nog en ze waren met miljoenen. Wat rampzalig. Als er iemand een vrije vogel was, was ik het wel. Op school voelde ik me al snel opgesloten. Maar dit... Dit kon niet. Ik pakte mijn half opgegeten reep en gooide die snel in de prullenbak. Vlug, weg ermee, alsof ik er mijn handen aan brandde. Zolang er slaven waren zou ik nooit-nooit-nooit meer chocolade eten.

De gouden randjes van het boekje leken opeens veel minder glanzend. Ik had weinig zin meer om verder te lezen. Het liefst mikte ik het boekje onder mijn bed, bij rommeltjes die ik snel kwijt moest. Als oma dat wist, had ze het boekje nooit gekocht. Jammer. Het was een mooi boekje, dat wel. Voor de laatste keer keek ik erin. Gelukkig maar, want toen zag ik opeens dat er ook slaafvrije chocolade was. Bijvoorbeeld Tony's Chocolonely! En mijn reep in de prullenmand

was precies van dat merk. Die kon ik nog wel eten. En het boekje kon ik gewoon lezen. Wel moest ik iedereen waarschuwen voor foute chocolade. Of vooral vertellen over Tony's Chocolonely.

Beneden riepen mijn broertjes. 'Kato! Waar ben je?'

Snel sloeg ik een bladzijde om. Verliefde mensen gaven elkaar chocolade cadeau, las ik. Liefde en chocolade hoorden blijkbaar bij elkaar. Ik was nooit verliefd, bijna nooit, tenminste. Verliefd zijn was zo'n gedoe. Eerst moest je elkaar chocolade geven. En als het uit ging, moest je juist chocolade eten als troost.

Er klonk gestommel op de trap. 'We gaan Kato zoeken', hoorde ik Steven zeggen. Ik legde mijn mooie boekje weg. Mijn kleine broertjes hadden al evenveel geduld als ik.